

Si la geografia física, tal com veurem, mana moltes vegades en l'esdevenir dels pobles, les ciutats, creació humana, emplaçades en els llocs adients que els hi senyalà aquella, també planen sobre les ments endegant les formes de vida. I Girona que és una teoria de pedres calcàries i arenisques que imposen no sols pels edificis que han vestit, sinó per l'esperit que animava a aquells que les planejaren i construïren imprimeix l'encunyament de què ens parlava el Dr. Llaneres –més o menys precís i durader a les persones que ens ha tocat viure a redós d'una escenografia, quan menys per mi, suggestionant.

Deixem per una altra ocasió a la Girona conventual i quedem-nos amb la castrense i des d'ara ja podrem dir que no hi ha indret dels voltants de la ciutat que en una època o altra en el devenir dels temps, dits històrics, no hagin estat petjats pel pas marcial de l'invasor o bé pel caminar inquiet de l'invadit. No obstant són ben poques aquelles ocasions en les que el nom de la nostra vila hi figuri barrejada. Mireu si n'era de lluny quan en deien carrer de Girona. En poques ocasions veurem que es faci esment del què per mi ha estat sempre un santuari perenne de la civilitat car mai hem tingut muralles que encerquessin ni fets guerrers per vanagloriar-nos. I no obstant en el curs dels temps, Girona ha sofert prop d'una trentena de setges, essent sols en els de la Guerra de la Independència i amb motiu de la seva llargària que a Cassà hi arribaren moltes guspises. Cassà i per afegidura la Gavarra... i és que Cassà queda fora de mà dels camins dels invasors que, en realitat són aquells que proposa la geografia.

Aquesta conversa no és ni més ni menys que una posta a punt de les meves manies o si ho volem dir d'una altra manera dels meus hobbys. Per donar una certa amenitat a aquestes insensateses i heus ací el perquè del retard, he sol·licitat la col·laboració dels meus amics Gonzàles, Estrach, Dr. Bohigues i els conspicus de la Colla Excursionista Cassanenca que no me l'han pas regatejada, ben al contrari com veureu, han respost amb escriure amb el seu intel·ligent saber fer.

En realitat tan ells com tota la plegada d'altres amics més o menys assidus en les nostres sortides, hi tenen de veure molt amb les, si en volem dir, conclusions, puix que encara que són cronològicament un home que pertany a unes generacions superades i arramblades, sento la pruija de no abandonar-me al fet irreversible de la vellesa, cercant les alenades renovadores de les promocions posteriors perquè em continuïn pastant el meu intel·lecte com ho fan el canviants agents atmosfèrics sobre les estructures velles de les Gavarres.

On són les Gavarres? Què són les Gavarres? Un dia del mes de gener de l'any 1.939 em trobava a Cassà. Habia rebut l'ordre d'organitzar unes